

Thản nhiên đen

liều lĩnh khi đêm chẳng thể
rì sét hay mận chát
tôi chạy vào thơ chạy vào mạch tràn cuồng nộ
ngày mơ sa mạc chữ đêm nghe tiếng thở nghìn năm gió
có tiếng bàn chân chạy xước lòng đường
tiếng gọi mình trên nước
xiết xoáy tia nhìn toạc rế
ám tiếng nói từ vực tối
cửa vào tịch mịch
thản nhiên đen
búi tóc người trắng mặt
cửa vào hố mắt
cửa cụm hoang mang cùng nỗi dụi dàng
đêm té ngược đường quay
thời khắc chống đầu
tôi chạy

vọt trào mắt lửa
bùng nổ dữ dội
chẳng thể tìm ra mông mông hoang mạc
người lữ hành nằm ôm ảo giác
chẳng thể tìm ra mướt mà huyền thoại
người đàn bà núp sau đêm
đong đưa quá khứ
cọng cát vắt mình qua ngọn biển
nghe ngóng thời gian
rừng tự sát bên trang giấy
khát vọng đọt mầm
khoảng lặng thanh âm
mập máy giọt phù trầm
cửa trắng hoác ra trăm miếng
nghịch âm

liều lĩnh khi đêm chẳng thể
xám cùng thơ
tôi chạy về phía rừng
chết sống trước vẻ đẹp tàn rụi
thấy da thịt mình
đen màu cổ quái

bí ẩn sau trang giấy
vẫn còn tối sẫm.

Chim Hải

Nguồn: <http://tienve.org/home/literature/viewLiterature.do;jsessionid=8E0B59C572CC70CEF7BE8A1B217364DE?action=viewArtwork&artworkId=360>

www.vietnamvanhien.org